

SUBSCRIURE'M ARA

política&prosa

ACCÉS
SUBSCRIPTORS

REVISTA EDITORIALS **POLÍTICA** DOSSIER CULTURA ∨ PERSONES ∨ PARTICIPACIÓ ∨

NÚM. 78
POLÍTICA

Tot torna

En la mesura que Junts torna a voler ocupar l'espai del nacionalisme conservador, la JNC torna a jugar el paper de les seves joventuts

Celebració de les primeres Jornades Universitàries de la JNC, el mes de desembre de 1983, amb la presència de Jordi Pujol, aleshores president de la Generalitat. Fotografia d'arxiu. Joventut Nacionalista de Catalunya.

Paola Lo Cascio

07 FEBRER 2025

Gestionar el consentiment

A la tardor de 2024, la JNC (Joventut Nacionalista de Catalunya) participava en el congrés de Junts, celebrat a Calella els dies 25, 26 i 27 d'octubre de 2024 i la seva secretària general, Ariadna Urroz, entrava en la nova executiva amb les competències de polítiques per a la joventut i esports. Era la culminació d'un «retorn a casa», començat dos anys abans, quan se signava un protocol d'entesa entre l'organització juvenil i Junts (ratificat per un segon protocol signat el setembre de 2024), després d'uns anys en què la desestabilització començada el 2016 al món convergent amb la creació del PDeCat havia fet trontollar els lligams entre els joves nacionalistes i l'espai polític hereu del nacionalisme conservador de Jordi Pujol.

La història del que seria més endavant la JNC — estudiada en una extensa tesi ara fa uns anys per Josep Lluís Martín Berbois— comença després de la mort del dictador Franco, quan dins d'una encara petita i primerenca CDC s'evidencià la necessitat de crear «un Moviment Juvenil al si de CDC per donar una imatge de partit jove, i obtenir la credibilitat necessària per aconseguir l'afiliació del jovent del país», com deia un dels documents aprovats a la III Assemblea de CDC, celebrada el març de 1976.

La JNC, doncs, no va néixer per impuls propi, sinó com un projecte de vertebració d'un espai del nacionalisme jove subsidiari del projecte de CDC. Per això els primers joves organitzats dins de CDC foren majoritàriament fills de militants del partit concentrats especialment a Barcelona i a Mataró. L'activitat del grup en aquests primers compassos

fou bastant escassa, en contraposició a un moment social i polític de forta mobilització a Catalunya. El gir decisiu cap a la construcció de l'organització nacionalista juvenil vingué de la mà de Miquel Roca, el dirigent convergent segurament més connectat amb les activitats de l'oposició antifranquista.

Fou el futur ponent constitucional qui va impulsar la formalització de l'Equip Jove de CDC —fins i tot redactant-ne els primers documents—, que es consolidaria l'estiu de 1976. L'aposta política de Roca per unes joventuts del partit tenia, com a mínim, tres raons de ser. Per un costat, buscava afavorir una vertebració organitzativa del conjunt del partit, que en aquell moment era gairebé inexistent. En segon lloc, constituïa una manera de tenir una veu que podia dir tot allò que CDC, per prudència —o per estratègia—, no podia dir directament: una eina útil per a llençar propostes i veure com responia la societat, amb tot el temps i l'espai per a tornar enrere si es detectava malestar. I una tercera: buscar un instrument capaç de dialogar amb sectors més joves de la població i proporcionar un planter de quadres i dirigents.

Finalment, la JNC naixia l'abril de 1980, un mes després de les eleccions que donaren la primera victòria a Jordi Pujol, i després de duríssims conflictes interns entorn de qui havia de ser el candidat jove a les llistes de CiU. Fou finalment Ramon Camp, secretari de JCDC, que seria també el primer secretari de la nova organització.

La JNC es definia com «una organització nacionalista, democràtica i socialment avançada,

amb l'objectiu de la recuperació de les llibertats nacionals de Catalunya i el dret a l'autodeterminació».

Les diferents ànimes

L'hegemonia del nacionalisme conservador en les institucions catalanes durant més de dues dècades significaria per a la JNC una oportunitat de desenvolupament sense precedents. L'arrelament d'un partit —així com d'una organització juvenil d'un partit—, es pot fer amb ritmes, recursos i oportunitats ben diferents quan es controla una instància de govern.

PUBLICITAT

Els anys dolços del pujolisme —com a mínim fins a 1995— foren anys de consolidació i de creixement sostingut de la JNC, encara que no foren exempts de conflictes o de

---

L'hegemonia del nacionalisme conservador en les institucions catalanes durant més de dues dècades significaria per a la JNC una oportunitat de

dificultats. A les **desenvolupament**
dificultats, per dir-ho **sense precedents.**
així, externes,
vinculades

fonamentalment a la relació amb el partit (que es varen reflectir sobretot en una certa dificultat a obtenir llocs de sortida en les llistes al Parlament i en la relació amb UDC), o als intents fallits per aglutinar el nacionalisme universitari (l'operació d'intentar ser hegemònica en la reconstituïda FNEC a mitjan anys 80 no només fou un fracàs, sinó que generà conflictes profunds), se n'hi van afegir d'interne.

En aquest sentit, per una banda, es manifestaren dins de l'organització juvenil les tensions entre «roquistes» i «pujolistes». Els primers, més pragmàtics i vinculats amb una idea orgànica de la participació política, els segons, més essencialistes, identitaris i proclius al *movimentisme* (penseu per exemple en la campanya «Freedom for Catalonia» durant les Olimpíades).

L'altra fractura important —no sempre coincident amb la primera— tenia a veure amb la procedència de quadres i dirigents, amb una certa dialèctica entre Barcelona i l'àrea metropolitana i la resta del territori. En general, durant bona part dels anys 80 l'hegemonia de l'organització recaigué en mans de dirigents procedents de l'àrea metropolitana de Barcelona (foren secretaris generals, després de Ramon Camp, Jordi Oliveras, Enric Ticó, Lluís Recoder i Jordi Martí Galbís), però el conflicte de visions, d'experiències i també de tarannàs, hi era present i havia obligat sempre a realitzar equilibris. No sempre fou possible: la sortida de

Martí de la secretaria fou bastant accidentada i l'elecció de Carles Campuzano —el primer secretari de «comarques»—, es va realitzar en un Consell Nacional Extraordinari celebrat després d'un conflicte molt dur, fins i tot amb acusacions de mala gestió. A partir de l'elecció de Campuzano, de fet, els següents secretaris (Rull, Xuclà, Batalla) procedirien del sector «comarcalista».

La marginació de Miquel Roca

Tanmateix, allò que representà un veritable meteorit en la trajectòria de l'organització —almenys per com s'havia desenvolupat fins a aquell moment—, fou el conflicte obert entre Miquel Roca i Jordi Pujol a partir del bienni 1992-93, i que es perllongà fins a 1995, amb la derrota sonada de les posicions de Roca i la seva pràctica sortida del partit. Només cal pensar en una dada: en les eleccions de 1995 i 1999 els candidats de la JNC no aconseguiren escó. El pacte del Majestic també enfrontà una part de la JNC i el partit dels «grans»: Campuzano —tot i estar ja «jubilat»— va ser un dels pocs a oposar-s'hi de manera oberta.

Paral·lelament, entre la direcció més comarcalista i uns moviments tectònics de fons del conjunt del món convergent, la JNC de la segona meitat dels anys 90 estava transitant cada cop més cap a

---

La JNC de la segona meitat dels anys 90 estava transitant cap a posicions obertament sobiranistes, i clarament més dretanes des d'un punt

posicions obertament **de vista**
 sobiranistes, i **socioeconòmic.**
 clarament més
 dretanes des d'un punt
 de vista socioeconòmic. Malgrat aquesta
 convergència en l'evolució de les posicions dels
 joves i dels grans, seria un error pensar que la JNC
 com a organització tindria pes en el relleu
 generacional que a partir de final dels 90 s'estava
 començant a fer a CDC.

En el cas més vistós, el de la successió de Jordi
 Pujol, l'organització juvenil no hi tindria ni veu ni
 vot: Artur Mas, no va estar mai a la JNC, com
 tampoc David Madí. La captació del nou nucli
 dirigent convergent en l'última, agònica,
 legislatura de Pujol donaria espai a alguns
 dirigents importants de les joventuts com Felip
 Puig, però la construcció del nou quadre de
 comandament del nacionalisme conservador —allò
 que en el seu dia Jordi Juan va anomenar els
 «joves talibans»— es faria entorn d'un nucli de
 confiança del mateix Pujol i del seu únic fill dedicat
 a la política, Oriol Pujol Ferrusola.

Del trauma de 2003 a la dècada del 'procés'

Els anys dels governs catalanistes i d'esquerres, a
 partir de 2003, representarien per a la JNC una
 llarga travessia del desert. Els encararia amb
 relativament poc poder institucional però amb
 creixent desacomplexament ideològic: Rull, Xuclà i
 Batalla, els secretaris que havien pilotat els últims
 anys 90 i principi dels dos mil, eren clarament
 independentistes. En aquest marc, no és pas una

casualitat que la mateixa JNC, explicant la seva història en la seva pàgina web, parli del compromís d'aquells anys amb la reforma de l'estatut conclouent que la sentència del Tribunal Constitucional de 2010 va portar l'organització a «confirmar i refermar la seva idea fundacional de lluitar per l'alliberament nacional de Catalunya. Perquè, si l'Estat espanyol renuncia a ser l'estat dels catalans, els catalans assumeixen el deure i el repte de constituir un estat català independent».

Les històries, explicades a posteriori i pels seus protagonistes —en definitiva les memòries, en aquest cas, col·lectives—, inevitablement, esbiaixen la realitat, però no deixen de ser interessants per entendre l'autorepresentació de qui les escriu. És certament difícil quantificar l'aportació de la JNC a la construcció i creixement del moviment independentista en els anys del *procés*. Tanmateix, no és agosarat pensar que la cultura política i la retòrica independentista de la JNC va tenir, en canvi, una importància destacada en el trànsit cap a l'independentisme d'una part dels dirigents del món convergent.

Encara que fos només per una qüestió generacional, o simplement «narrativa»: la socialització del relat de la independència va ser una constant en tots els sectors de la JNC, fossin comarcalistes o de l'àrea metropolitana, roquistes

---

En la successió de Jordi Pujol, l'organització juvenil no hi tindria ni veu ni vot: Artur Mas, no va estar mai a la JNC, com tampoc David Madí.

o pujolistes. Només cal pensar en perfils tan diferents com Jordi Turull, Josep Rull, o el mateix Campuzano: la seva etapa de politització juvenil — més enllà fins i tot de la intensitat de la seva convicció sobiranista— es va fer fins i tot escenogràficament entre estelades.

Tot torna, efectivament

L'explosió de l'espai polític convergent a partir de 2012 —no tant o no només pels vents sobiranistes, sinó pel franc fracàs de l'operació d'avançament de les eleccions, que va donar totes les pistes sobre els perills de pèrdua d'hegemonia política i electoral—, com no pot ser d'una altra manera, acabà afectant també les joventuts. Probablement les convulsions més importants es van viure en els últims vuit anys.

En el moment de creació del PDeCat, la JNC es va mantenir al costat del partit hereu de CDC, per raons tant polítiques com, sobretot, orgàniques. I en aquesta clau donà suport a la creació de la coalició Junts per Catalunya el 2017. Tanmateix, l'enfrontament entre el PDeCat i Puigdemont pel control de l'espai demostrà la poca influència de la JNC en tot aquest procés: en el moment de la configuració de Junts com a partit polític el 2020, la JNC, tot i decantar-se clarament per la nova operació política de Puigdemont, hagué d'encarar la competència de la nova organització Joves Junts, encapçalada per Anthony Corey i Mariona Rull. Joves Junts, per moltes raons, acabaria en un no-res, però la JNC encara trigaria a restablir connexions estables amb el nou partit.

En realitat, la normalització de les relacions va anar paral·lela a l'estabilització (relativa) del conjunt del món postconvergent. En la mesura que Junts, després de les tempestes de l'última dècada torna progressivament a voler ocupar l'espai del nacionalisme conservador, la JNC torna a jugar el paper —amb més o menys fortuna— de les seves joventuts. En definitiva, tot torna. &

Arxivat a

Catalunya · JNC · Junts · Política

Compartir

Paola Lo Cascio

És Professora d'Història Contemporània de la UB i investigadora del Centre d'Estudis Històrics de la UB.

PUBLICITAT

**Aquí, ens mou
la sostenibilitat**

Saber més!

 **Aigües de
Barcelona**
La gestió responsable

Articles relacionats | Política

Desglobalització i anarcocapitalisme

CARLES MANERA

Algunes preguntes sobre Trump 2.0

JOSEP M. VALLÈS

La follia del rei Donald

ROGER SENSERRICH

Amèrica Llatina, un canvi de cicle?

SALVADOR MARTÍ I PUIG

Qui som?

Som una plataforma periodística de debat obert i plural i a la vegada un instrument d'acció ideològica i política pel damunt de blocs i de partits.

Fundadors subscriptors

Una proposta periodística amb subscriptors disposats a canviar

Butlletí Quinzenal

Correu electrònic

Accepto les polítiques de privacitat

Rebre el butlletí

les coses.

Subscriure'm ara